

РЕШЕНИЕ

№ 64

гр. Сливен , 09.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – СЛИВЕН, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ** в публично заседание на втори юни, през две хиляди двадесет и
първа година в следния състав:

Председател: Надежда Н. Янакиева
Членове: Мартин Цв. Сандулов
Красимира Д. Кондова

при участието на секретаря Радост Д. Гърдева
като разгледа докладваното от Красимира Д. Кондова Въззивно гражданско
дело № 20212200500214 по описа за 2021 година

Производството е въззивно и се движи по реда на глава двадесета ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ищеца в първоинстанционното производство СЛ. Й. М. от гр.Бургас, депозирана чрез пълномощник и насочена срещу Решение № 260192/18.03.2021г. по гр.д. № 1108/2020г. на СлРС. С атакувания съдебен акт съдът отхвърлил предявените иски по чл.45 ЗЗД за обезщетение в размер на 6 000 лв. за причинени неимуществени вреди, болки и страдания, изразили се във влошаване на здравословно състояние, преумора и притеснения по повод участие на ищеца в производства пред Комисия за защита от дискриминация, Административен съд София град и РС Пловдив, образувани по жалби на ответницата пред КЗД, пред работодателя на ищеца и министерство на транспорта, психическо натоварване и умствено изтощение, чувство за изолация и загуба на мотивация за настъпване на следващия ден и обезщетение в размер на 3 000 лв. за причинени имуществени вреди, сторени разноски в производствата пред КЗД, АССГ и РС Пловдив, вкл.и разходи за водене на свидетели на два пъти до гр.София, ведно със законната лихва върху двете главници, считано от 04.01.2018г. датата на депозиране на жалбата от ответницата в КЗД до

окончателното изплащане. Ищецът е осъден да заплати на ответницата деловодни разноски в размер на 400 лв.

Въззивникът счита постановеното решение за неправилно. Твърди, че съдът се позовал на показания на свидетел на ответницата С., който сам бил наказван от ищеца многократно, а показанията му били за „чуто, разказано и прочие“ без съдът да ги подложи на прецизна оценка. Счита, че ответницата би имала интерес да депозира жалби, но в един разумен срок, а не половин година слез извършване на действията и като контрапункт на това, че съпругът ѝ и негов приятел нанесли побой над ищеца. Така на 04.01.2018г. ответницата депозирала жалба пред КЗД за упражняван спрямо нея сексуален служебен тормоз за събитие датиращо от м.август 2017г., а първото нейно оплакване до прекия ръководител било от края на м.декември 2017г. и то след като на 20.12.2017г. бил нанесен побой над ищеца от съпругът ѝ и негов приятел. Твърди, че тези действия на ответницата били с цел да се противодейства на подадените от ищеца молби до прокуратурата в гр.Ямбол и гр.Бургас. По същия повод били и подадените след това през 2018г. жалби до министъра и зам.министъра на транспорта.

Сочи се, че неправилно съдът приел, че не било установено подадените жалби от ответницата да са с цел да го увредят, а защото имала такова право. Не били обсъдени показанията на свидетеля Стамболин, както и писмените доказателства. Твърди, че по искове с квалификация чл.45 ЗЗД вината се предполага до доказване на противното и не ищецът, а ответницата следвало да доказва с каква цел и идея е предприел подаването на жалбите до служебното ръководство, след като вече имало проверка пред КЗД. Подадените от ответницата жалби до министъра и зам. министъра на транспорта целяли единствено zlepоставяне на ищеца. Необосновано приел съдът, че от упражненото право на жалби от ответницата, последиците за ищеца били временното му преместване на друга длъжност, както и наложено дисциплинарно наказание от работодателя. Това обаче не установявало виновно негово поведение, а работодателят предприел тези мерки тъй като по чл.17 от Закона за защита от дискриминация се предвиждали строги санкции за работодател, който не предприеме мерки за отстраняване на действия по дискриминация. Освен това наложеното дисциплинарно наказание било отменено със съдебно решение, а КЗД приела, че няма извършени

дискриминационни действия.

Иска се отмяна на атакуваното решение и постановяване на решение, с което се уважат изцяло претенциите.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК отговор от насрещната по жалбата страна не е подаден.

В същия срок не е подадена насрещна въззивна жалба.

Страните не са направили искания за събиране на доказателства във въззивната фаза на процеса.

Въззивният съд намира жалбата за редовна и допустима, тъй като отговаря на изискванията на чл.260 и чл.261 ГПК – подадена е в законовия срок от процесуално легитимиран субект, разполагащ с правен интерес от атакуване на първоинстанционния акт чрез постановилия го съд.

След извършване на служебна проверка по реда на чл. 269 от ГПК настоящата инстанция констатира, че обжалваното съдебно решение е валидно. Постановено е от съдебен орган, функциониращ в надлежен състав в пределите на правораздавателната власт на съда, изготвено е в писмена форма и подписано от съдебния състав, който го е постановил.

Решението с оглед пределите на атакуване, очертани с въззивната жалба е и допустимо, тъй като първоинстанционния съд е разгледал допустими искове- предявени от надлежно легитимиран правен субект, разполагащ с право на иск, надлежно упражнено чрез депозирана редовна искова молба.

При осъществяване на въззивния контрол за законосъобразност и правилност върху атакувания акт, съдът след преценка на събраните пред РС доказателства, намира, че обжалваното решение е правилно и следва да бъде потвърдено.

Настоящият съдебен състав намира, че формираната от първоинстанционния съд фактическа обстановка е всеобхватна и кореспондираща с доказателствената съвкупност, събрана в хода на производството, и с оглед разпоредбата на чл.272 ГПК, **ПРЕПРАЩА** своята към нея.

Установява се по делото, че ответницата в първоинстанционното производство, придружена от съпруга си в края на месец декември 2017г. уведомила директор УДВГД Пловдив за инцидент с ищеца през м.август 2017г., свързан с проверка осъществена от него в жп гарата, където работи ответницата, при която разбил входна врата и я заварил заедно с неин колега - стрелочник, като впоследствие разказал пред свои колеги –началници на гари, че ги заварил в интимни отношения. Последвало подаване на жалба от страна на ответницата на 04.01.2018г. до КЗД с оплакване срещу иищеца за осъществяван сексуален тормоз спрямо нея.

На 26.01.2018г. съпругът на ответницата депозирал жалба срещу ищеца пред министъра на транспорта с излагане на фактите по инцидента за тормоз над съпругата му с искане за проверка по случая и вземане на мерки. На 29.05.2018г. ищецът също депозирал жалба до зам.министъра на транспорта във връзка с тази на съпруга на ответницата.

По повод на оплакванията на ответницата и нейния съпруг, както и жалбите до КЗД и министъра на транспорта, работодателят на ищеца издал заповед, с която му наложил дисциплинарно наказание „предупреждение за уволнение“. Било заведено трудово дело от ищеца в РС Пловдив за отмяна на заповедта.

По жалбата на ответницата, КЗД постановила решение от 18.07.2018г., с което приела, че не била осъществена дискриминация спрямо нея от ищеца. Срещу това решение тя подала жалба до административен съд, който с Определение от 20.08.2019г. прекратил съдебното производство, поради просрочена жалба. След като решението на КЗД влязло в сила, РС Пловдив с Решение № 260188/27.08.2020г. по гр.д. № 9274/2018г. признал за незаконосъобразна заповедта, с която било наложено на ищеца дисциплинарно наказание „предупреждение за уволнение“.

Установява се също така от Присъда № 96/12.06.2018г. по НЧХД № 217/2018г. ЯРС, че съпругът на ответницата бил признат за невиновен, за това че на 20.12.2017г. около 23:20ч в гр.Ямбол, пред заведение „Орфей“ е казал и извършил нещо унизително за честта и достойнството на ищеца, да му се е заканил с престъпление против неговата личност и това заканване да е възбудило основателен страх за осъществяването му, както и чрез нанасяне на

удари и блъскане да е причинил на ищеца болка и страдание, без разстройство на здравето. Присъдата била потвърдена с Решение № 85/19.10.2018г. по ВНЧХД № 213/2018г. на ЯОС.

Показанията на свидетеля Стамболян установяват, че ищеца ходил до София и Пловдив във връзка с водените производства с личния си автомобил, както и, че бил диабетик и хипертоник от поне 10 години.

Свидетелите М. и С. установяват развилият се през месец август 2017г. инцидент, както и разпространената от ищеца пред множество колеги информация, че ответницата била заварена от него в интимни отношения със свой колега стрелочник. Тези свидетели установяват, че тази информация се разчула постепенно и стигнала до знанието на съпруга на ищцата, което поставило началото на конфликти между тях.

Приетото за установено от фактическа страна обуславя следните правни изводи:

Предявените иски с правно основание чл.45 ЗЗД - т.нар. „генерален деликт“, установявайки общата забрана да не се вреди другиму са допустими. Непозволеното увреждане е юридически факт, от който възниква облигационно отношение. Това отношение е законово, тъй като нормативната уредба предопределя неговото съдържание. Касае се за просто едностранно правоотношение, при което за пострадалия съществува правото да претендира възстановяване или обезщетяване на вредите, а за делинквента насрещното задължение да възстанови или обезщети вредите.

За да е налице извършен деликт следва да са налични и елементите, включени в неговия сложен фактически състав, а именно обективните елементи – деяние (действие или бездействие), обективирано в действителността; противоправност – несъответствие на поведението с императивна правна норма, противоречие с общата забрана на чл.45 ЗЗД да не се вреди никому, противоречие с добрите нрави; вреда – имуществена (претърпени загуби или пропуснати ползи) или неимуществена (морална безстойностно изражение), причинна връзка между поведението и вредата и субективният елемент – вина (психическото отношение на делинквента към извършеното поведение и последиците от него).

В конкретния правен казус не са налице всички гореспоменати елементи от фактическия състав на непозволеното увреждане.

Константно в практиката на ВС и ВКС РБ е приемано, че отговорността за непозволено увреждане предпоставя причинени вреди от деяние, което е неправомерно. Сезирането на надлежни органи на властта или други компетентни институции с жалба или сигнал от гражданите е конституционно гарантирано право (чл.45 от Конституцията на РБ) и упражняването му зависи изцяло от тяхната преценка и воля. Поради това, упражняването на материално и процесуално право (респ. подаването на сигнал, жалба до компетентен орган) поначало е правомерно. Това обаче не изключва възможността за злоупотреба с право, респ. и ангажирането на отговорността по чл.45 ЗЗД. Злоупотребата с право е противоправна и е налице, когато правото се упражнява недобросъвестно - за да бъдат увредени права и законни интереси на други (чл.57,ал.2 от Конституцията), както и в противоречие с интересите на обществото (чл.8, ал.2 ЗЗД).

Противоправно е поведението, когато жалбата/сигналът не са отправени с цел обстоятелствата да бъдат проверени и да се вземат необходимите мерки, а когато гражданинът знае, че обстоятелствата са неверни, но въпреки това сезира съответния орган, за да навреди другиму, или да накърни друг обществен интерес (в този см. Решение № 758/11.02.2011г. по гр.д. №1243/2009 г., IV г. о. ВКС, Решение № 245/05.11.2014г., по гр.д. № 1734/ 2014 г., III г. о. ВКС, Решение № 53/04.04.2018г. по гр.д.№ 1913/2017 г., III г.о. ВКС). Отговорността за вреди от злоупотреба с право е деликтна и противоправността се изразява в недобросъвестното упражняване на законно признато право, като доказателствената тежест е за пострадалия. За реализиране на фактическия състав на деликта от значение е наличието на вина, а не нейната форма.

Въззивният съд не възприема тезата на въззивника за злоупотреба с право от страна на ответницата при депозиране на жалбата ѝ до КЗД, единствено с цел да противодейства на жалбата на ищеца срещу нейния съпруг за нанесен побой в края на м.декември 2017г. Действително от този времеви период датира първото оплакване до работодателя, последвано от жалбата на ответницата пред КЗД и жалбата на съпруга ѝ до министъра на

транспорта, но това е обяснимо, с оглед деликатността на ситуацията. Разгласеният от ищеца слух за наличие на интимни отношения между ответницата и друг неин колега първо се е разпространил в колегиална среда и вероятно е стигнал до нейното знание и това на съпруга ѝ по-късно във времето. Не се доказва в процеса ответницата да е сезирала КЗД с единствената цел да накърни права и интереси на ищеца, а напротив сезирането на компетентния орган е било за да защити свои такива, предизвиквайки проверка от надлежен орган. Освен това по повдигнатите от ищеца обвинения, съпругът на ответницата бил признат за невиновен с влязъл в сила съдебен акт, т.е. той също би могъл да търси отговорност за набедяване. Освен това за липсата на злоупотреба с право може да се съди и по депозираната срещу решението на КЗД жалба пред съдебен орган. Резултатът от това сезиране е без значение, доколкото ответницата действала водена от субективното си убеждение, че спрямо нея бил извършен акт на дискриминация. На следващо място съдът намира, че не би могло да ѝ се търси отговорност за действията, предприети от работодателя на ищеца по налагане на дисциплинарно наказание и свързания с него съдебен процес. Както сам въззивникът сочи, те са били предприети във връзка с чл.17 ЗЗДискр. и целящи избягването на по-тежки санкции за работодателя.

Съдът счита, че действието на ответницата - подаване на жалба до КЗД не е противоправно деяние. Опровергана е презумпцията за вина при деликта, тъй като се установи, че целта на жалбата била изложените в нея обстоятелства да бъдат проверени и да се реагира своевременно.

Не се доказва също така наличие на пряка, причинно следствена връзка между твърдяните от ищеца - въззивник морални вреди по влошаване на здравословното му състояние и действията на ответницата, като единствена причина за това. Напротив от показанията на свидетеля Стамболян, воден от самия ищец се установи, че хипертония и диабет датират при ищеца от около 10 години. Освен това ищецът не доказва наличие на каквито и да е имуществени вреди в претендирания размер, под формата на сторени разходи във връзка с водените производства пред КЗД и РС Пловдив.

Тъй като липсват елементи от фактическия състав на непозволеното увреждане, а именно противоправност на деянието на ответницата, както и причинно следствена връзка между него и моралните вреди и при липса на

доказани въобще вреди от имуществен характер, претенциите се явяват неоснователни.

Поради съвпадане на правните изводи на двете съдебни инстанции, атакуваното решение е правилно и законосъобразно и бива потвърдено.

С оглед изхода на въззивния процес, въззивникът носи отговорност за разноси, но тъй като такива не са претендирани от въззиваемата и няма доказателство за реалното им извършване, то съдът не дължи произнасяне с изричен диспозитив в тази насока.

Ръководен от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 260192/18.03.2021г., постановено по гр.д.№ 1108/2020г. на СлРС, като правилно и законосъобразно.

Решението, в частта по отношение на иска с правно основание чл.45 ЗЗД за присъждане на обезщетение за морални вреди в размер на 6000 лв., подлежи на касационно обжалване пред ВКС РБ в едномесечен срок от връчването му при наличие на предпоставките по чл.280 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____